

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๖๔๒/๒๕๒๘

พนักงานอัยการ จังหวัด เชียงใหม่

โจทก์

นาย คีเคียง แซ่เบ้ กับพวก

จำเลย

ป.อ. มาตรา ๑๗, ๓๑

พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.๒๕๐๙ มาตรา ๑๙, ๒๐, ๔๙

พระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๔๙ บัญญัติเรื่องโทษว่าผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ ต้อง
ระวางโทษปรับสี่สิบ เท่าของค่าแสดมภ์ยาสูบที่จะต้องปิดหรือที่ยังขาดอยู่แต่ ต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยบาทถ้า
เป็นบุหรี่ยี่ห้อที่ผลิต ในประเทศและมีได้ประกาศกำหนดราคาขายปลีกไว้ต้อง ระวางโทษปรับปรับละสอง
บาทแต่ต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยบาทต้งนี้ยอมเห็นได้ว่าผู้กระทำผิดพระราชบัญญัติยาสูบฐานนี้จะต้องถูกลงโทษ
ปรับเป็นจำนวนสิบเท่าของค่าแสดมภ์ยาสูบที่จะต้องปิด มิได้มีข้อจำกัดว่าถ้ามีผู้ร่วมกระทำผิดหลายคนให้ปรับ
รวมกัน ตามค่าแสดมภ์ยาสูบที่จะต้องปิดทั้ง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ ได้บัญญัติให้ใช้บังคับ
บทบัญญัติ ในภาค ๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ในกรณีความผิดตามกฎหมายอื่น ด้วยคดีพระราชบัญญัติ
ยาสูบมิได้บัญญัติ ไว้เป็นอย่างอื่น จึงต้องลงโทษปรับจำเลยทั้งสองเรียงตามรายตัวบุคคล ตาม ประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๓๑(ประชุมใหญ่ครั้งที่ ๖/๒๕๒๘)

โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองฐานร่วมกันมียาสูบประเภทบุหรี่ยี่ห้อที่ผลิตในต่างประเทศยังมิได้ปิดแสดมภ์ยาสูบ
ไว้ในความครอบครองมีน้ำหนักเกินกว่าห้าร้อยกรัมโดยมีจำนวนน้ำหนักทั้งสิ้น ๔๒,๖๑๔ กรัม ขอให้ลงโทษตาม
พระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๔, ๕, ๑๙, ๔๔, ๔๙ ที่แก้ไขแล้วประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
๔๓ และขอให้ริบของกลาง

จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยทั้งสองมีความผิดตามฟ้องให้ลงโทษปรับคนละ ๒๑๓,๐๗๐ บาท ลดโทษให้คนละ
กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘คงปรับคนละ ๑๐๖,๕๓๕ บาท ริบของกลาง

จำเลยทั้งสองอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยทั้งสองฎีกา

ศาลฎีกาโดยที่ประชุมใหญ่วินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๑๙ ได้บัญญัติห้ามมิให้ผู้ใดมี ยาสูบที่มีได้ปิดแสตมป์ยาสูบตามพระราชบัญญัติยาสูบไว้ในความครอบครองเกินกว่าห้าร้อยกรัม นอกจากนี้ผู้ ประกอบอุตสาหกรรมยาสูบ และมาตรา ๔๙ ได้บัญญัติว่า "ผู้ใดฝ่าฝืน มาตรา ๑๙ หรือมาตรา ๒๐ ต้องระวาง โทษปรับสิบเท่าของค่าแสตมป์ยาสูบที่จะต้องปิดหรือที่ยังขาดอยู่ แต่ต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยบาท ถ้าเป็นบุหรี ชิคาแรตที่ผลิตในประเทศและมีได้ประกาศกำหนดราคาขายปลีกไว้ต้องระวางโทษปรับกึ่งละสองบาท แต่ต้อง ไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยบาท" ดั่งนี้ย่อมเห็นได้ว่าผู้กระทำความผิดพระราชบัญญัติยาสูบฐานนี้จะต้องถูกลงโทษปรับเป็น จำนวนสิบเท่าของค่าแสตมป์ยาสูบที่จะต้องปิด มิได้มีข้อจำกัดว่า ถ้ามีผู้ร่วมกันกระทำความผิดหลายคนให้ปรับ รวมกันตามค่าแสตมป์ยาสูบที่จะต้องปิดประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ ได้บัญญัติว่า "บทบัญญัติในภาค ๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ให้ใช้ในกรณีความผิดตามกฎหมายอื่นด้วยเว้นแต่กฎหมายนั้น ๆ จะได้บัญญัติ ไว้เป็นอย่างอื่น" คดีนี้พระราชบัญญัติยาสูบมิได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น จึงต้องลงโทษปรับจำเลยทั้งสองเรียง ตามรายตัวบุคคลตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑ ซึ่งบัญญัติว่า "ในกรณีที่ศาลจะพิพากษาให้ปรับ ผู้กระทำความผิดหลายคน ในความผิดอันเดียวกัน ในกรณีเดียวกัน ให้ศาลลงโทษปรับเรียงตามรายตัวบุคคล"

พิพากษายืน

ป.อ. มาตรา ๑๗, ๓๑

พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.๒๕๐๙ มาตรา ๑๙, ๒๐, ๔๙

พระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๔๙ บัญญัติเรื่องโทษว่าผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ ต้อง ระวางโทษปรับสิบ เท่าของค่าแสตมป์ยาสูบที่จะต้องปิดหรือที่ยังขาดอยู่แต่ ต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยบาทถ้า เป็นบุหรีชิคาแรตที่ผลิต ในประเทศและมีได้ประกาศกำหนดราคาขายปลีกไว้ต้อง ระวางโทษปรับกึ่งละสอง บาทแต่ต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยบาท ดั่งนี้ย่อมเห็นได้ว่าผู้กระทำความผิดพระราชบัญญัติยาสูบฐานนี้จะต้องถูก ลงโทษปรับเป็นจำนวนสิบเท่าของค่าแสตมป์ยาสูบที่จะต้องปิด มิได้มีข้อจำกัดว่าถ้ามีผู้ร่วมกระทำความผิดหลายคน ให้ปรับรวมกัน ตามค่าแสตมป์ยาสูบที่จะต้องปิดทั้ง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ ได้บัญญัติให้ใช้บังคับ บทบัญญัติ ในภาค ๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ในกรณีความผิดตามกฎหมายอื่นด้วยคดีพระราชบัญญัติ ยาสูบมิได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น จึงต้องลงโทษปรับจำเลยทั้งสองเรียงตามรายตัวบุคคล ตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา ๓๑ (ประชุมใหญ่ครั้งที่ ๖/๒๕๒๘)

โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองฐานร่วมกันมียาสูบประเภทบุหรีชิคาแรตที่ผลิตในต่างประเทศยังมิได้ปิดแสตมป์ยาสูบ ไว้ในความครอบครองมีน้ำหนักเกินกว่าห้าร้อยกรัมโดยมีจำนวนน้ำหนักทั้งสิ้น ๔๒,๖๑๔ กรัม ขอให้ลงโทษตาม พระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๔, ๕, ๑๙, ๔๔, ๔๙ ที่แก้ไขแล้วประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๔๓ และขอให้รับของกลาง

จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยทั้งสองมีความผิดตามฟ้องให้ลงโทษปรับคนละ ๒๑๓,๐๗๐ บาท ลดโทษให้คนละ กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงปรับคนละ ๑๐๖,๕๓๕ บาท รัชของกลาง

จำเลยทั้งสองอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยทั้งสองฎีกา

ศาลฎีกาโดยที่ประชุมใหญ่วินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๑๙ ได้บัญญัติห้ามมิให้ผู้ใดมี ยาสูบที่มีได้ปิดแสตมป์ยาสูบตามพระราชบัญญัติยาสูบไว้ในความครอบครองเกินกว่าห้าร้อยกรัม นอกจากนี้ผู้ ประกอบอุตสาหกรรมยาสูบและมาตรา ๔๙ ได้บัญญัติว่า "ผู้ใดฝ่าฝืน มาตรา ๑๙ หรือมาตรา ๒๐ ต้องระวาง โทษปรับสิบเท่าของค่าแสตมป์ยาสูบที่จะต้องปิดหรือที่ยังขาดอยู่ แต่ต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยบาท ถ้าเป็นบุหรื ชิการ์แรตที่ผลิตในประเทศและมีได้ประกาศกำหนดราคาขายปลีกไว้ต้องระวางโทษปรับร้อยละสองบาท แต่ต้อง ไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยบาท" ดั่งนี้ย่อมเห็นได้ว่าผู้กระทำความผิดพระราชบัญญัติยาสูบฐานนี้จะต้องถูกลงโทษปรับเป็น จำนวนสิบเท่าของค่าแสตมป์ยาสูบที่จะต้องปิด มิได้มีข้อจำกัดว่า ถ้ามีผู้ร่วมกันกระทำความผิดหลายคนให้ปรับ รวมกันตามค่าแสตมป์ยาสูบที่จะต้องปิดประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ ได้บัญญัติว่า "บทบัญญัติในภาค ๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ให้ใช้ในกรณีความผิดตามกฎหมายอื่นด้วยเว้นแต่กฎหมายนั้น ๆ จะได้บัญญัติ ไว้เป็นอย่างอื่น" คดีนี้พระราชบัญญัติยาสูบมิได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น จึงต้องลงโทษปรับจำเลยทั้งสองเรียง ตามรายตัวบุคคลตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑ ซึ่งบัญญัติว่า "ในกรณีที่ศาลจะพิพากษาให้ปรับ ผู้กระทำความผิดหลายคน ในความผิดอันเดียวกัน ในกรณีเดียวกันให้ศาลลงโทษปรับเรียงตามรายตัวบุคคล"

พิพากษายืน